

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **HiComp, a. s.**, se sídlem Husinecká 903/10, Praha 3 – Žižkov, zast. JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 11. 2010, č. j. 14048/10-1300-105683, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2013, č. j. 7 Af 50/2010 – 75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 11. 2010, č. j. 14048/10-300-105683. Uvedeným rozhodnutím Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu zamítlo dle ustanovení § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru na

daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2007 vydanému Finančním úřadem pro Prahu – Jižní Město (dále jen „správce daně“) dne 31. 5. 2010, č. j. 98672/10/011511100997 (dále jen „dodatečný platební výměr“), kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za výše uvedené období ve výši 20 577 Kč a stanovena povinnost uhradit penále v částce 4115 Kč.

[2] Nejvyšší správní soud k osobám účastníků řízení uvádí, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ke zrušení Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, které bylo v projednávané věci žalovaným správním orgánem. Dle citovaného zákona se jeho právním nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[3] Správce daně zahájil na základě poznatků získaných od Finančního úřadu pro Prahu 6 u stěžovatele protokolem ze dne 18. 11. 2008, č. j. 166056/08/011934/5446, daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2007, která byla následně protokolem ze dne 13. 3. 2009, č. j. 38711/09/0011934105446, rozšířena i na ostatní zdaňovací období roku 2007 a leden 2008. V průběhu této daňové kontroly správce daně zjistil, že stěžovatel si ve zdaňovacím období září 2007 uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty mimo jiné z faktury ze dne 27. 7. 2007, č. 076/2007, FP2007674, vystavené společností STAMOZA, společnost s ručením omezeným (dále jen „Stamoza“), za kolaudační řízení na stavbě Makro Brno v částce 108 300 Kč základu daně a 20 577 Kč daně z přidané hodnoty (dále též „daňový doklad“). Uskutečnění tohoto zdanitelného plnění bylo na základě výsledku svědků a provedení listinných důkazů při daňové kontrole zpochybněno. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 7. 4. 2010, č. j. 70359/10/011934105446, vyplývá, že Stamoza žádnou objednávku odpovídající předmětnému daňovému dokladu nepřijala a neobdržela za ni žádnou platbu. Dokazováním bylo ověřeno, že deklarovaná faktura se v účetnictví Stamozy nevyskytuje, faktura se formátem i použitým razítkem liší od ostatních faktur vydaných společností Stamoza. Otisk razítka na předmětném daňovém dokladu odpovídá razítku, které Stamoza používá výhradně pro doklady zdravotní pojišťovny a pro případy týkající se sociálního zabezpečení. Tato zjištění nebyla v průběhu daňové kontroly zpochybněna ani na základě značného množství stěžovatelem navržených a správcem daně provedených důkazů. Podle správce daně stěžovatel neprokázal, že Stamoza je skutečně osobou, která vystavila předmětný daňový doklad a poskytla zdanitelné plnění. Vzhledem k tomu nebyly splněny podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně dle ustanovení § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), v důsledku čehož byla dodatečným platebním výměrem správce daně stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 20 577 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 4115 Kč.

[4] Stěžovatel podal proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání. Podle jeho názoru z provedených důkazů vyplývá, že zdanitelné plnění poskytla právě společnost Stamoza. V průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění neuskutečnil jiný plátců daně z přidané hodnoty. Namísto Stamozy mohl být poskytovatelem

pokračování

zdanitelného plnění pan D.C., který je plátcem daně z přidané hodnoty a který dle stěžovatele pro společnost Stamoza pracoval. Daňovým dokladem deklarované zdanitelné plnění tedy uskutečnil plátce daně, na jehož přesné identifikaci nezáleží.

[5] Rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 11. 2010, č. j. 14048/10-300-105683 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a dodatečný platební výměr byl potvrzen. Žalovaný se ztotožnil se zjištěním správce daně, že stěžovatel neprokázal vystavení daňového dokladu a poskytnutí zdanitelného plnění právě osobou uvedenou na předmětném daňovém dokladu. Stěžovatel tedy nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně.

III. Řízení před městským soudem

[6] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného dne 23. 11. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal, že splnil zákonné podmínky pro uplatnění odpočtu daně. V řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění dle předmětného dokladu neuskutečnil plátce daně z přidané hodnoty. Tímto plátcem a zároveň tím, kdo poskytl zdanitelné plnění, měl být dle stěžovatele pan D. C.. Zdanitelné plnění tedy uskutečnil plátce daně z přidané hodnoty, i když zřejmě nikoli ten, který je uveden na daňovém dokladu. Správce daně dle stěžovatele nesprávně považoval jím navržené důkazy na neprůkazné. Zdanitelné plnění sice neprovedl plátce uvedený na daňovém dokladu, nicméně stěžovatel prokázal, že bylo provedeno jiným plátcem daně z přidané hodnoty. Správní orgány tak nepřihlédly k okolnostem, které vyšly v průběhu dokazování najevo; na základě provedeného dokazování měly uznat nárok stěžovatele na odpočet daně. Na podporu svých tvrzení stěžovatel citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04.

[7] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku zdůraznil, že nárok na odpočet daně lze prokázat pouze daňovým dokladem, který musí odpovídat realitě. Stěžovatel přitom neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění poskytla společnost Stamoza uvedená na předmětném daňovém dokladu. Argument, že zdanitelné plnění měl poskytnout pan C., nemůže být dle městského soudu relevantní, neboť na předloženém daňovém dokladu není jeho jméno uvedeno. Daňový doklad naopak obsahuje označení jiného plátce, kterým je společnost Stamoza. V průběhu řízení před správními orgány navíc, na rozdíl od tvrzení stěžovatele, nebylo ani prokázáno, že zdanitelné plnění poskytl D. C.. Prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je záležitostí dokladovou. Daňový subjekt proto unese své důkazní břemeno, pokud předloží daňový doklad se všemi náležitostmi a pokud údaje na něm odpovídají skutečnosti. Nález Ústavního soudu citovaný stěžovatelem není v dané věci relevantní, neboť je v něm pojednáváno o dani z příjmů a nikoli dani z přidané hodnoty. Principy uplatňování obou daní jsou přitom odlišné. Stěžovateli byla navíc poskytnuta možnost prokázat skutečnosti uvedené na daňovém dokladu. Podle městského soudu tedy stěžovatel neunesl důkazní břemeno, že zdanitelné plnění přijal od společnosti Stamoza, tedy plátce uvedeného na daňovém dokladu. Správní orgány přitom přihlédly ke všem rozhodným

skutečností, které v řízení vyšly najevo, a stěžovatel nedokázal zpochybnit závěry vyvozené správními orgány na základě provedeného rozsáhlého dokazování.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítá, že městský soud z ustanovení § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty vyvodil nesprávný právní závěr, pokud dovodil, že daňový doklad musí odpovídat realitě. Podle stěžovatele postačí, je-li nárok na odpočet daně prokázán daňovým dokladem vystaveným plátcem daně z přidané hodnoty, a je-li tento doklad řádně zaúčtován. Daňový subjekt tedy není povinen prokazovat přijetí zdanitelného plnění od plátce deklarovaného na daňovém dokladu. Stěžovatel je přesvědčen, že splnil výše uvedené podmínky, neboť prokázal přijetí zdanitelného plnění od plátce daně. Tímto plátcem měl být D. C.. Nález Ústavního soudu citovaný v žalobě se dle stěžovatele na projednávaný případ aplikuje. Je přitom lhotečné, že se vztahuje na daň z příjmů, neboť dokazování je dle zákona o správě daní a poplatků řešeno u obou daní jednotně. Stěžovatel se sice mohl účastnit dokazování, správce daně i žalovaný nicméně v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků nepřihlédli ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo, a při hodnocení důkazů postupovaly arbitrárně.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 22. 10. 2013, jímž se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem. Stěžovatel v replice setrval na svém dosavadním právním názoru.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů (včetně městského soudu) vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního

pokračování

orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z těchto důvodů, přičemž žádnou z výše popsanych vad v řízení o žalobě neshledal.

[13] Předmět sporu představuje posouzení otázky, zda měl stěžovatel nárok na odpočet daně z přidané hodnoty i za situace, kdy bylo zjištěno, že plátce daně uvedený na daňovém dokladu ve skutečnosti zdanitelné plnění neposkytl.

[14] Ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má nárok na odpočet daně plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. Podle ustanovení § 73 odst. 1 a 12 zákona o dani z přidané hodnoty prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven jiným plátcem a který musí obsahovat všechny zákonné náležitosti stanovené tímto zákonem. Pokud doklad neobsahuje všechny náležitosti daňového dokladu, prokazuje se nárok podle zvláštního právního předpisu. Prokazování nároku se tak řídí ustanovením § 31 zákona o správě daní a poplatků, podle jehož odstavce 9 prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

[15] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. V daňovém řízení se uplatňuje zásada, podle které má každý daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a rovněž i povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Z uvedeného plyne tedy povinnost daňového subjektu v pochybnostech prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 – 84, ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 – 63, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, nebo nález pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95 dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Ústavního soudu). Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

[16] Existence daňového dokladu totiž sama o sobě zpravidla neprokazuje, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku správce daně směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění. Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání

nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 – 107).

[17] V posuzovaném případě správce daně zpochybnil, že osoba uvedená na daňovém dokladu, tj. společnost Stamoza, skutečně stěžovateli poskytla deklarované zdanitelné plnění a přijala od něho platbu. Daňový doklad (faktura ze dne 27. 7. 2007, č. 076/2007, FP2007674), jímž stěžovatel prokazoval svůj nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, se správcem daně nepodařilo u společnosti Stamoza ověřit. Dokazováním v průběhu daňové kontroly bylo zjištěno, že uplatněný daňový doklad se v účetnictví Stamozy nevyskytuje a formátem, číselnou řadou i použitým razítkem se výrazně liší od ostatních faktur vydaných společností Stamoza. V daňovém řízení proto vyvstaly pochybnosti o tom, zda zdanitelné plnění bylo skutečně poskytnuto společností Stamoza. V průběhu řízení byly tyto pochybnosti potvrzeny a i sám stěžovatel připustil, že předmětným dokladem deklarované plnění neposkytla společnost Stamoza. Povinností stěžovatele vyplývající z důkazního břemene přitom bylo prokázat, že jím deklarovaná tvrzení jsou pravdivá, resp. že údaje uvedené na daňovém dokladu odpovídají skutečnosti. Nadto je třeba uvést, že jak v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru tak i v žalobě a kasační stížnosti stěžovatel opakovaně za osobu, která mohla poskytnout předmětné zdanitelné plnění, označil pana D. C.. Sám stěžovatel si tedy musel být vědom, že daňový doklad obsahuje údaje neodpovídající skutečnosti. Nepřímo tak potvrdil nepravdivost údajů uvedených na daňovém dokladu.

[18] Svou žalobní i kasační argumentací se stěžovatel zaměřil na to, že na daňovém dokladu nemusí být uvedena správně osoba poskytující zdanitelné plnění. Je podle něj pouze nutné, aby osoba, která poskytla zdanitelné plnění, byla plátcem daně z přidané hodnoty. S tímto závěrem se však Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neztotožnil. Povinností stěžovatele bylo prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno. Jestliže bylo v průběhu daňového řízení prokázáno, že daňový doklad, který má prokázat nárok na uplatnění odpočtu daně z přidané hodnoty ve skutečnosti, nevystavil plátec, který je na dokladech uváděn jako ten, který zdanitelné plnění uskutečnil, nesplnil stěžovatel jednu z podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně, neboť nepředložil správcem daně doklady se všemi zákonem předepsanými náležitostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 – 63). Městský soud tedy správně konstatoval, že údaje uvedené na daňovém dokladu musejí pro řádné uplatnění nároku na odpočet daně daňovým subjektem odpovídat realitě. Tuto kasační námitku stěžovatele proto Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem neshledal důvodnou, neboť stěžovatel neunesl důkazní břemeno související s uplatněním nároku na odpočet daně.

[19] Správce daně v řízení postupoval v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 39/2010 – 124), pokud stěžovateli nejprve sdělil a odůvodnil své pochybnosti o osobě plátce daně, který měl dle předmětného daňového dokladu poskytnout stěžovateli zdanitelné plnění. Stěžovateli byla následně poskytnuta možnost prokázat, že zpochybněný údaj odpovídá skutečnosti. Stěžovatel v řízení navrhl množství důkazních prostředků zahrnujících

pokračování

listinné důkazy i svědecké výpovědi, které správce daně řádně provedl. Na jejich základě přitom dospěl k odůvodněnému závěru, že daňový doklad obsahuje nesprávné údaje.

[20] Stěžovatel dále namítal, že na posuzovaný případ se vztahuje právní názor vyslovený nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, bez ohledu na to, zda se jedná o daň z přidané hodnoty nebo daň z příjmů, neboť právní úprava dokazování je pro oba druhy daní jednotná. V důsledku právního názoru v tomto nálezu vysloveného měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[21] Nejprve je třeba podotknout, že citovaný náleze Ústavního soudu pojednává o dani z příjmů. Jeho podstatou je pak protiústavnost postupu správce daně, který neumožnil dostatečným způsobem daňovému subjektu prokázat, že jím tvrzené výdaje skutečně vynaložil v jím deklarované výši vůči na daňových dokladech uvedenému daňovému subjektu. Městský soud však správně podotknul, že principy uplatňování daně z příjmů a daně z přidané hodnoty jsou odlišné, stejně tak jako podmínky pro uznání výdajů pro účely daně z příjmů a podmínky pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006 – 142). Dokazování u obou daní totiž sleduje odlišné cíle. Zatímco proto to, aby byl výdaj daňově uznatelný dle ustanovení § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, musí být prokázáno, že byl reálně vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73), pro prokázání nároku na odpočet daně dle ustanovení § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je s ohledem na výše uvedenou judikaturu nutno jednoznačně prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech deklarováno.

[22] V projednávané věci je možno nad rámec odůvodnění uvést, že správce daně provedl důkazy, které stěžovatel navrhl k prokázání tvrzení, že deklarované zdanitelné plnění přijal od D. C.. Tyto důkazy, tj. zejména výpovědi svědků, však tvrzení stěžovatele nepotvrdily. Za těchto okolností je nutno konstatovat, že stěžovateli nebyla upřena možnost tvrdit a dokázat jakékoliv skutečnosti svědčící v jeho prospěch a prokazující jeho nárok na odpočet DPH v deklarované výši.

[23] S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že právní názor vyplývající ze stěžovatelem citovaného nálezu Ústavního soudu se na projednávanou věc nevztahuje. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani tuto námitku stěžovatele důvodnou, neboť městský soud nepochybil, vyvrátil-li relevanci citovaného nálezu k posuzovanému případu.

[24] Kasační námitky stěžovatele nebyly shledány důvodnými, neboť stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání svého nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní

soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu

.